

Úvodní rekolekce II. generálního shromáždění diecézní synody

14. listopadu 2025

Úvod

Dom Samuel

Děkuji Monsignoru Holubovi, že mě požádal, abych se zúčastnil tohoto setkání diecézní synody a prožil s vámi dnešní večer a zítřejší dopoledne, které budeme věnovat modlitbě. Mým hlavním posláním v diecézi je modlitba, která je také středem a srdcem mého mnišského povolání, jež mi Bůh dal. Zítra vám nabídnu dvě krátké přednášky, kterými bych chtěl otevřít prostor pro tichou modlitbu. Dnes večer bych rád jen pár slovy uvedl čas ztišení, která nás čeká.

V Novém Dvoře je nyní čas kompletáře – poslední společné modlitby dne bratří. Abychom se jej mohli modlit ve tmě (alespoň v zimě), zpíváme každý večer stejné žalmy. Když se jí účastní nějací naši hosté poprvé, většinou bývají trochu zmateni a rozsvěcují světlo. Bratr hostitel je pak obvykle laskavě žádá, aby ho zase zhasli. Někdy si rozsvítí alespoň svůj mobilní telefon. Člověk přece vždycky chce vidět...

Modlitba kompletáře je vstupem do noci. Noc v sobě nese něco znepokojivého. I v našich životech jsou přítomny noci – jak k nim přistupujeme? A noci v životě diecéze – jak přistupujeme k nim?

Shodou okolností zítra oslavím šestatřicáté výročí svého jáhenského svěcení. Není to nijak zvláštní výročí, nicméně toho dne jsem prožil něco, na co se nezapomíná: první osobou, které jsem jako jáhen přinesl Kristovo tělo po skončení bohoslužby – oblečený ještě v dalmatice, kterou jsem právě obdržel – byl mladý bratr z mé generace, bratr Theophane. O šestnáct dní později pak zemřel, v den svých osmadvacátých narozenin, po prvních nešporách slavnosti Neposkvrněného početí. Byl zasažen rakovinou v terminálním stadiu.

Silný zážitek... Mým prvním úkolem coby jáhna bylo přinést Pána člověku, který se chystal setkat se s ním tváří v tvář. Netušili jsme však, že to přijde tak brzy. V této jáhenské službě byla noc a světlo přítomny zároveň – světlo na konci noci.

Za pár okamžiků se společně pomodlíme modlitbu kompletáře. Vstoupíme tak do noci s Pánem, abychom se spolu s ním dočkali světla.

„Dobrou noc a sladké sny“... nic takového, to není smyslem této společné modlitby, která uzavírá den. Den se chýlí ke konci, nastává boj s temnotou. V klášteře kantor přednáší antifonu v dramatickém tónu: „Zůstaň s námi, Pane, neboť se připozdívá.“

Na tuto naléhavou prosbu učedníků putujících navečer v den vzkříšení do Emauz (Lk 24, 29) odpovídá sbor mnichů tímto zvoláním: *Ať nás tvá milost provází naší nocí.* Poté v hymnu prosí Krista, aby je uchránil přízraků noci. Následují žalmy:

Slyš mě, když volám, Bože, moje spáso... mé prosby slyš! Říkají: „Kdopak nám dá poznat blaho?“ Ty, Pane, ukaž nám svou jasnou tvář! (Ž 4)

Tímto veršem bych chtěl odevzdat svou duši Bohu...

Následuje další žalm:

Nebudeš strachovat se nočních příšer
a šípů, které za dne létají,
nákazy, která v temnotách se plíží,
moru, jenž řádí za bílého dne...
Vždyť kvůli tobě andělům dal příkaz
na všech tvých cestách být ti ochránci.
A proto budou na rukou tě nosit,
aby ses neporanil o kámen.
A budeš kráčet po hadech a štírech
a lva i draka klidně zašlápneš.

Had a štír, lev a drak... Žalmista je u konce s dechem. Nakonec ho uklidní tato laskavá Hospodinova odpověď:

Vyslyším ho, když mě bude vzývat,
budu s ním v každém jeho soužení,
zachráním ho a ke cti pozvednu.
Dosyta naplním ho dlouhým věkem a svou spásu mu dám uvidět (Ž 99).

Kdybychom dovolili těmto textům proniknout až do našich srdcí, místo toho, aby po nás jen stékaly jako voda po kachním peří, zůstali bychom v němém úžasu.

Po žalmech je čas k naslouchání Božímu Slovu. Antifona přejímá slova, která pronesl Kristus na kříži dříve, než vydechl naposled: „Do tvých rukou, Pane, odevzdávám svého ducha...“ Opat – nebo biskup, když je zrovna u nás – v tichosti odříkává *Otče náš* a pak všichni naslouchají modlitbě, která se každý večer opakuje:

Navštiv, Bože, náš příbytek a zažeň od nás všechny úklady nepřítele, pošli své svaté anděly, ať jsou s námi a chrání nás, a stále nás provázej svým požehnáním.

Po *Salve Regina* opat mnichům jednomu po druhém žehná a oni pak odcházejí do noci, která ohlašuje návrat našeho Pána. Všichni křesťané, kteří se večer před spaním modlí, dělají v podstatě něco podobného.

Ať světlo Kristovo prozáří noc našich životů, rodin, společenství i diecéze, stejně rozjasňuje noc tohoto večera.